

Vrnila se je k svojemu Stvarniku

Pokojna Marija Aleš, klicali smo jo Marina, je svoje življenje, ki ga je tako ljubila, dnevno napolnjevala s tolikimi dobrimi deli, sočutjem, z bližino ljudem in s harmonijo z naravo. Na predvečer 4. postne nedelje, ga je morala vrniti svojemu Stvarniku.

Obstajajo situacije, ko si ljudje želimo, da bi nam nekdo pojasnil smisel našega trpljenja. Na to, da bomo našli odgovore na vsa naša vprašanja, lahko upamo samo v večnosti. Do takrat pa nam ostane samo to, da se med seboj tolažimo z vero. Da drug drugemu izkazujemo ljubezen, nudimo pomoč, še posebej v času bolezni in žalosti.

V tej drži sočutja in pomoči v bolezni, kot v dejavnem življenju, nam je bila Marina velika učiteljica. Njen čut ljubezni do bližnjega, priskočiti na pomoč pri vsakem delu, pomagati z nasvetom, predlogom, kako delo bolje opraviti, njena zvestoba danim obljubam (kot je bila obljuba skrb za zelenico ob cerkvi, po dogovoru z njenim možem Stankom pred 14 leti, še v zadnjih tednih bolezni zaskrbljena, kdo bo to opravljal letos, ko ona ne bo mogla).

Njena zvestoba v nočnih adoracijah na prvo soboto, še celo v letošnjem januarju, ko je bila že vsa razbolela, v tisti rani jutranji uri. Na bolniški postelji je bila v mislih in pogovoru z domačimi, kako je z nami ob pospravljanju jasic, ki jih je še s toliko vnemo soustvarjala. Pri vsakem ustvarjanju z delom na zemlji in povsod drugod nam bo Marina ostala v spominu s koliko ljubeznijo se je vključevala in zato smo vsi doživljali njen blagoslov.

Med nami bo ostala po dejanjih in besedah, ki nam jih je govorila. Upati smemo, da je že pri Bogu in v veri smemo verovati, da je smrt ni ločila od nas, zato se zahvalimo za njeno pričevanje, z ljubeznijo do bližnjih in njeno trdno in močno vero v tednih bitke z boleznijo. (RM)

5. POSTNA, TIHA NEDELJA, 17.3.

7.00: + Marija ZUPANC

9.00: živi in + farani

10.30: + Terezija, obl., mož, starši TERŠEK in SAJTL
+ Marina ALEŠ, 8. dan

15.00: **Križev pot na Hum in sočasno v cerkvi**

PONEDELJEK, 18.3., sv. **Ciril Jeruzalemski**, škof

7.30: + stari starši, starši Janez, Julijana, sorodniki MEDVED,
Franciška ŠANTEJ, 3. obl.
+ Karel PLANKO

TOREK, 19.3., sv. **Jožef**

7.00: + Jože KLINAR, Tomaž, Matilda, Stane, Jože DIACI

10.30: za + in žive godovnjake

18.00: + Jože KLEZIN, brat in starši

SREDA, 20.3., sv. **Klavdija**, mučenka

7.30: + Jožef KOKOTEC in Marija, sin Jožef, Alojzija KOS
in Bogdan RELJIČ
+ Ana HRASTNIK, obl., Avguštin in sorodniki
+ Marija SEME

ČETRTEK, 21.3., sv. **Nikolaj** iz Flue

18.00: za uspešno operacijo in za zdravje v družini
+ Jože, dve Mariji JAKOPIČ
+ dekan Jože HORVAT, 15. obl., **po maši sest. ŽPS**

PETEK, 22.3., sv. **Lea**, redovnica

7.30: + Martin VERBOVŠEK, 8. dan

15.00 - 17.30: **KRAJ TIŠINE**

17.30: **križev pot**

18.00: + Rozalija ALIF

+ Franc ULAGA

SOBOTA, 23.3., **GOSPODOVO OZNANJENJE**

18.00: + Peter KLINAR, 3. obl.

+ Angela KNEZ, obl., Vinko, Jože SLAPŠAK in
sorodniki

6. POSTNA - CVETNA NEDELJA, 24.3. blagoslov zel.

7.00: živi in + farani

9.00: + iz družina PEGANC, LEŠEK, GUČEK in OKORN

10.30: + ULAGA, MARINKO, GABERŠEK, GOLOUH
in PIVK

15.00: **Križev pot na Šmihel**

MARTINOVA LILIJA

17. marec 2024, leto 15, št.: 11

MOLITEV K SV. JOŽEFU

Pozdravljen, Odrašenikov varuh
in ženin Device Marije.

Tebi je Bog zaupal svojega Sina;
vate je Marija položila svoje zaupanje;
s teboj je Kristus postal človek.

Blaženi Jožef, tudi za nas se pokaži očeta,
vodi nas na poti življenja.

Izprosi nam milost, usmiljenje in pogum
ter brani nas vsakega zla.

Amen. (papež Frančišek)

»MOJ BOG, MOJ BOG, ZAKAJ SI ME ZAPUSTIL?«

Ko je Jezus v smrtnem boju molil na Oljski gori, ga je tolažil angel iz nebes. Tukaj na križu, tik pred smrtjo, pa ni bilo nikogar, ki bi ga lahko tolažil. V tem trenutku in ob teh pretresljivih besedah, lahko začutimo vso Jezusovo osamljenost in izkušnjo gole človeškosti. Začutimo lahko vse njegovo trpljenje, ki še zdaleč ni bilo le fizično, ampak tudi duhovno.

Jezusovega trpljenja je bilo veliko in vsakokrat, ko poslušamo pripoved o trpljenju, vstopi v nas.

Doživel je **trpljenje telesa**: pomislimo na klofute in udarce, na bičanje, kronanje s trnjem, na muke na križu.

Bilo je **trpljenje duše**: Judovo izdajstvo, Petrova zatajitev, verske in civilne obtožbe, zasmehovanje stražarjev, žalitve pod križem, zavrženost od mnogih, zapuščanje učencev, propad vsega. In vendar je ob vsej tej bolečini Jezusu ostajala ena gotovost. Očetova bližina. Vendar se zdaj zgodi nepredstavlji-vo; pred smrtjo zavpije: »**Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?**« To je Jezusova zapuščenost.

Zgodi se najbolj parajoče trpljenje, **trpljenje duha**. V najbolj tragični uri Jezus doživlja zapuščenost od Boga. Nikoli prej Očeta ni imenoval s splošnim imenom Bog. Da bi nam posredoval silovitost tega dejstva, evangelij ponovi stavek tudi v aramejščini. Med izgovorjenimi stavki na križu je ta edini, ki nas je dosegel v izvirnem jeziku. Dogodek je dejanski in ponižanje je skrajno, torej zapuščenost od Očeta in zapuščenost od Boga.

Gospod tako trpi iz ljubezni do nas, da mi to celo težko razumemo. Ni lahko to razumeti. Vidi zaprto nebo, doživlja bridko mejo življenja, brodolom bivanja, propad vseh gotovosti. Zato vpije »zakaj vseh zakajev«. Toda zakaj? Ti Bog, zakaj?

Zaradi nas. Ni drugega odgovora. Ta zapuščenost je cena, ki jo je plačal zame! Tako nas Gospod od znotraj rešuje naših »zakajev«. Od tam nam odpre

upanje, ki nikoli ne razočara. Na križu namreč, ko doživlja skrajno zapuščenost, se ne prepušča obupu. Pokaže nam ljubezen, ki je sposobna usmiljenja, nežnosti in sočutja. Zapuščeni Kristus nas spodbuja, da ga ljubimo in ga ljubimo v zapuščenih. V njih niso samo pomoči potrebni, ampak je v njih On sam.

(papež Frančišek).

PETA POSTNA NEDELJA

Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu.

Človeška volja pa od prvega greha naprej dela vse na tem, da bi sebe – to seme – ohranila, pokazala svetu, ga povečala sama, skrbela zanj in delala vse, da nikoli ne bi padlo v to temno, vlažno in umazano zemljo, kjer je vse skrito pred očmi sveta. Jezus je prevzel prav to našo človeško voljo, ki se boji sama zase, ki se boji smrti in trepetu vsakič, ko nima prav, da bi jo kot Sin, v tej svoji Božji naravi, ponovno osvobodil in odrešil. Za nas je storil tisto, česar sami nismo mogli. Človeško padlo voljo je ponovno zedinil z Očetovo. Cena je bil Getsemani, kjer je daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti (...). Iz tega, kar je pretrpel, se je naučil poslušnosti, dosegel popolnost in postal vsem, ki so mu poslušni, počelo večnega odrešenja.

Kaj smo torej poklicani storiti mi, ki se nenehno bojimo zase, za svoj prav, svojo opaženost in potrebnost ter delamo vse, da bi svoje življenje rešili in seme svojega življenja ohranili nedotaknjeno?

Preprosto to, da pred vsakim strahom zase, pred vsako smrtjo, gremo naprej navkljub čutom, ki v tistem trenutku niso prijetni ter vstopimo v Getsemani. Tu pa ne potrebujemo biti iste Kristusove bitke, saj je tudi zmogli ne bi, ampak se spomnimo tega, da je ta bitka že dobljena, da v nas že je to novo življenje, ki ga človek najde takrat, ko izpusti svoje predstave.

Potrebno je »le« verovati in izpustiti to, kar je v na-

ših očeh postala rešilna bitka. Sami se namreč pripenjamo na strašno čudne in minljive rešilne bitke, ki izdajajo, varajo, minevajo in so še bolj trhle od nas samih. Strah nas jih je izpustiti, ker ne verujemo, da se po tem, ko seme res pade v zemljo in umre, ne zgodi nekaj tragičnega, ampak se rodi novo življenje in novo veselje.

Ko torej v polni zavesti vstopimo v Getsemani strašljivih občutij, ki si jih v odnosih prebujamo, spoznamo, da je dejansko najtežje že za nami, da je dejansko najtežje že izbojeval Kristus. Mi moramo samo vzdržati ta občutja »temne zemlje«, kjer se zdi, da nas bo konec in tam, prav tam spoznati, da je v resnici to naš začetek. Kajti tam, ko človek izpusti, česar se oklepa iz golega strahu zase, spozna, da ga drži drugačna Roka, ki edina daje varnost. Je pa potrebno izpustiti in umreti.

To je naša pasha, naša velika noč. Na drugi strani tega »spusta v zemljo« in semena, ki se izgubi, tako vstaja nova rastlina, človek, ki se ne boji več zase in zato tudi ne več odnosov, saj je izkusil, da se da iti skozi najglobljo temo in preživeti. Ker je Nekdo šel pred nami.

Postni čas preko Besede ostaja spodbuda, da ogrožene odnose, kjer se vsak boji zase in se rešuje tako, da beži, rani, napada, grabi, znova in znova preoblikujemo v nove in odrešene odnose, kjer vsak od nas ve, da je že najden in se zato neha branit ter preprosto je tam. Kot resnično vstali kristjan, ki je v Kristusu – edinem, ki je lahko prešel to temo smrti in greha ter končno vidi in sliši še svojega brata. (Pridi in poglej). (DC)

Teden družine

Med praznikom sv. Jožefa (19. marec) in Gospodovim oznanjenjem (letos 23. marec) v Katoliški cerkvi v Sloveniji tradicionalno obhajamo **teden družine**. Letošnje geslo Tedna družine je: »**Velikonočna skrivnost v družinskem življenju**«.